

Бруно Бюргелъ

Сърдцето и джебниятъ часовникъ

Въ една тиха стая бѣ полегналъ на канапе единъ господинъ. Следобѣдната лѣтна жега го при-спа. Никакъвъ шумъ не го смущаваше. Дори и мухи не брѣмчаха. Само сърдцето му и джебниятъ часовникъ бѣха будни.

„Нашиятъ господинъ спи“, каза сърдцето. „Азъ не смѣя да спя, никога не спя, защото, ако нѣкога заспя, господарьтъ никога вече нѣма да се събуди“.

„Но каква е твоята работа при него?“, запита часовникътъ.

„Азъ подържамъ цѣлата машинария. Азъ съмъ голѣма помпа и нацърквамъ кръвта въ жилитѣ на моя господарь. Това не е дребна работа. Ако престана само една минута, тогава моя господарь ще бжде занесенъ на гробищата. Отъ петдесетъ години работя непрекъснато, обаче за този трудъ не получавамъ никаква благодарностъ. Гледай, 50 години това сж 18,260 дни или 438,000 часове. Всички тѣзи часове правятъ повече отъ 26 милиона минути, — толкова минути сж, откакъ е роденъ господарьтъ ми и откакъ азъ напмпвамъ (нацърквамъ) кръвта въ тѣлото му. Ако искате, може да преброите, че на минута правя 70 удара, следователно за 50 години съмъ ударилъ повече отъ 1,800 милиона, или единъ милиардъ и осемстотинъ милиона пжти, безъ да си почина нито веднажъ“.

„Това е наистина работа, която всѣки може да види“, каза часовникътъ. За тази вѣрна служба